

An entertaining tale of quadrupeds (mid fourteenth century), vv. 1-120

Διήγησις παιδιόφραστος περί τῶν τετραπόδων
 Ἵνα ἀναγινώσκωνται καὶ χρῶνται ταῦτα παῖδες,
 Οἱ φοιτηταὶ καὶ νεαροὶ διὰ τὴν εὐγνωστίαν·
 Γέγραπται γὰρ εἰς ἔλκυσιν μαθήσεως καὶ πόθον,
 Ἐχουσιν δ' ὁμῶς ἔννοιαν καὶ βάθος τὰ τοιαῦτα,
 Νόησε μόνον ἀκριβῶς τὴν ἔννοιαν τὴν ἔχουν.
 Ὅταν τὰ ἔθνη μεθ' ἡμῶν ποιῶσιν ψευδαγάπην,
 Ὑπερθαρροῦντες εἰς ἰσχὺν ἄρδην ἡμᾶς ὀλέσαι,
 Σφῆζει δ' ἡμᾶς τὸ δίκαιον, τὸ ἀψευδὲς τοῦ ὄρκου.
 Θεὸς γὰρ νέμει τὴν ἰσχὺν ὡς κριτὴς τῶν ἀπάντων.
 Ἐντεῦθεν λέξω, φίλε μου, τὴν διήγησιν ταύτην.

Τῷ ἑξάκις χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τε
 καὶ πρὸς τὰ ἑβδομήκοντα καὶ ἄλλῳ τρίτῳ ἔτει,
 μηνὸς τοῦ Σεπτεμβρίου τε τῆς πέντε καὶ δεκάτης
 ὁμοῦ πάντα συνήχθησαν τὰ τετράποδα ζῶα,
 τὰ καθαρὰ καὶ εὐχρηστα ὁμοῦ εἰς ἓναν τόπον,
 αἰμόβορα καὶ βδελυκτὰ εἰς ἄλλην πεδιάδα.
 Ἐκάθισεν ὁ βασιλεὺς πάντων τῶν τετραπόδων
 λέων ὁ ἀγριόφθαλμος καὶ γαγκλαδοραδάτος·
 εἶχε δὲ καὶ συγκάθεδρον ἐλέφαντα τὸν μέγαν,
 τὸν μήτε ἄρμούς, μή γόνατα, μηδὲ ἀστραγγάλους ἔχων.
 Πλησίον εἶχεν μετ' αὐτὸν δύο πρωτοσυμβούλους,
 πάρδον καὶ λεοντόπαρδον τοὺς ἀποφουμιστάδας.
 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ καὶ ἕτερα ὠμόβορα θηρία,
 λύκος ὁ νυκτοβαδιστὴς καὶ ὁ αἱματοπότης,
 κύων ὁ ὑποτακτικὸς καὶ ποθεινὸς ἀνθρώποις,
 ὁ πάντα τρώγων βρώματα καὶ πάντα κατεσθίων,
 ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλώπεκα ἡ φουντοουραδάτη
 καὶ ἡ ὀρνιθοπνίκτη, ἡ παμπονηροτάτη.

Συναθροισθέντων δέ ὁμοῦ καὶ προκαθεζομένων,
 Εἶχασιν δὲ καὶ μετ' αὐτοῦς ὅπου νὰ τοὺς δουλεύῃ
 τὴν μαῖμούν, τὸ μίμηστρον, τὸ παίγνιον τοῦ κόσμου.
 Ἐπῆλθαν, ἀπεσώθησαν κατὰ τὸ ὄρισμένον
 εἰς τᾶλλα τὰ τετράποδα τὰ καθαρὰ τὰ ζῶα.
 Ταῦτα ὡς εἶδον τὸ φρικτὸν καὶ τοὺς ἐξαίφνης πρέσβεις,
 ἐδόθη λόγος καὶ ὄρισμός καὶ ἐδιαλαλήθη
 νὰ συναχθοῦν, νὰ μαδευθοῦν πάντα εἰς ἓναν τόπον,
 εἰς πεδιάδαν ὁμαλὴν, μικρά τε καὶ μεγάλα·
 Ἐβαλαν οὖν διαλαλητὴν λαγὸν τὸν μεγαλάπτην,
 ὡς γοργοπόδαρον, ταχύν, ἵνα συνάξῃ πάντας
 καὶ νὰ ἴδωσιν τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἀποκρισιάρους,
 νὰ τοὺς φιλοφρονήσουσιν, νὰ τοὺς ἀποδεχθοῦσιν
 καὶ τὰ χαρτῖα νὰ ἰδοῦν καὶ λόγους νὰ ἀκούσουν.

Ἦλθασιν καὶ συνάχθησαν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.
 Καθίσαντων οὖν τοῦ βοῦς ἅμα μὲ τὸ βουβάλιν
 καὶ ἄλογον τὸ θαυμαστόν, ὄνος ὁ πολυρράβδης,
 ὁ φιδороῦφος ἔλαφος ὁμοῦ σὺν τὸ ἀγρίμι,
 ἡ αἶγα καὶ τὸ πρόβατον, ὁ πολυφάγος χοῖρος
 ἀπέστειλαν καὶ ἔκραξαν τοὺς ἀποκρισιάρους,
 κάτην τε καὶ τὸν ποντικόν, καὶ ἅμα ἐκαθίσαν
 καὶ τὰ χαρτῖα εἶδασιν καὶ λόγους ἐσυνῆραν·
 «Τί θέλετε, τί χρήζετε, τί ἔναι τὸ λαλεῖτε;»

Ἐπιλογεῖται ὁ ποντικός, ὁ γερομουστακάτος·
 «Ὅριζει λέων ὁ βασιλεὺς πάντων τῶν τετραπόδων
 μὲ συμβουλήν τῶν μετ' αὐτοῦ φρονίμων καὶ κριτάδων,
 ἵνα συνέλθωσιν ὁμοῦ τὰ τετράποδα ζῶα,
 τὰ καθαρὰ καὶ εὐχρηστα ὁμοῦ εἰς ἓναν τόπον,
 καὶ πάντα τὰ μὴ καθαρὰ ἀλλὰ καὶ τὰ ἴμοβόρα
 εἰς κάμπον ὠραιότατον, εἰς ὁμαλίαν μεγάλην,
 καὶ λόγους νὰ συνάρωμεν τινὰς ἐκ τῶν ἀστείων
 καὶ ἴδωμεν τοῦ πᾶσα ἐνὸς τὸν ἔπαινον καὶ ψόγον.
 Τοῦτο ἐστὶ τὸ μήνυμα λέοντος βασιλέως
 καὶ τοῦτο λέγουν αἱ γραφαὶ αἱ πρὸς ὑμᾶς σταλεῖσαι.»

Τότε ἀπιλογήθησαν τὰ καθαρὰ τὰ ζῶα:
 «Ἄνάρμοστοι, ἀσυντελείς ὑπάρχουσιν οἱ λόγοι.
 Ἡμεῖς ἐκείνων βρώματα ἐσμέν εἰς εὐωχίαν,
 καὶ πῶς γὰρ ἔνι δυνατὸν ὁμοῦ νὰ μαδευθοῦμεν;
 Στείλωμεν οὖν γε καὶ ἡμεῖς τοὺς ἡμετέρους πρέσβεις,
 νὰ ἔλθουν νὰ συντύχουσιν καὶ πάτους νὰ ποιήσουν,
 νὰ στερεώσουν δυνατὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν,
 καὶ τότε νὰ συνέλθωμεν τὰ τετράποδα πάντα

εἰς κάμπον μέγαν, ὁμαλόν, εἰς μίαν πεδιάδαν,
 καθὼς φησιν ὁ βασιλεὺς λέων καὶ ἡ βουλή του.»

Τότε ἐστράφησαν κενοὶ ὁ ποντικὸς καὶ ὁ κάτης.
 Αὐτοὶ δὲ ἀποστέλλουσιν ἄλλους ἐτέρους πρέσβεις,
 τὸ ἄλογον τὸ φοβερὸν, τὸν θρόνον τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ ὄνον μεγαλόψωλον καὶ μεγαλορχιδάτον.
 Εἶχασι δὲ καὶ μετ' αὐτοὺς ὅπου νὰ τοὺς δουλεῦη
 καμήλαν τὴν κυμπόρραχην καὶ μακροσφονδυλάτην
 διὰ νὰ τοὺς παίζη νὰ γελοῦν, νὰ τοὺς παραμυθίζη,
 καὶ νὰ ὀρχᾶται νωτιδὰ ὡς κακογυρισμένη.

Ἄπήγασιν, ἀπέσωσαν οἱ ἀποκρισιάροι *ὅταν ἦλθ*
 εἰς βασιλέα λέοντα καὶ τοὺς πρωτοσυμβούλους·
 ἀπέδωκαν καὶ τὰς γραφάς, ἐσύντυχαν καὶ λόγους,
 ἐποίησαν στοιχήματα καὶ δυνατὴν ἀγάπην
 καὶ συνεφιλιώθησαν ὁμοῦ τὰ δύο μέρη,
 μεθ' ὄρκου βεβαιώσαντες καθολικὴν φιλίαν.
 Καὶ εἶπαν καὶ ἐσυνέταξαν καὶ ἐδιαλαλήσαν
 νὰ μαδευθοῦν, νὰ συναχθοῦν ὁμοῦ εἰς ἓναν τόπον
 τὰ ζῶα τὰ τετράποδα, μικρά τε καὶ μεγάλα,
 τὰ καθαρὰ καὶ εὐχρηστα ἀλλὰ καὶ αἰμοβόρα,
 καὶ ἔχθραν νὰ μὴ ἔχουσιν ἢ μάχην ἢ κακίαν,
 ἀλλὰ ἀγάπην στερεάν καὶ δυνατὴν φιλίαν,
 ἀλλήλως νὰ συντύχωσιν λόγους ἐκ τῶν ἀστείων
 καὶ ὀλιγούτσικα τινὰ τῶν μετεωρισμάτων,
 ἐνὸς ἐκάστου ἔπαινον καὶ καθενὸς τὸν ψόγον
 καὶ ὅσα ἔχουσιν καλὰ ἀλλὰ καὶ τὰ κακά των.